

takovýmto společníkem nebyl, nemohl se státi vůbec žádným společníkem žalované společnosti tedy ani ne tichým společníkem.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolacímu důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. nelze upřítí částečně oprávnění. Druhá stolice, jež vším právem zjistila, že žalobce nebyl společníkem žalované společnosti ve smyslu zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., uvádí v důvodech svého rozsudku, že společnost s ručením obmezeným již svou právní povahou vylučuje tichou společnost vedle ní existující, jelikož naduvedeným zákonem přesně stanoveny jsou podmínky, jak a kdy možno společníkem takovéto společnosti býti a jakých úkonů jest potřebí, aby toto jeho společenství bylo i na veřejnost patrno. Z důvodu tohoto předpisuje zákon pro společenskou smlouvu obligatorní formu notářského spisu a zápis jednotlivých společníků do rejstříku a v důsledcích toho vede i stát svými orgány nad takovýmito společnostmi dozor. Kdyby připuštěno bylo, aby někdo stal se tichým společníkem takovéto společnosti, staly by se prý všechny předpisy o společnostech s r. o. ilusorními. Dovolací soud tohoto názoru nesdílí, poněvadž právní účinky tichého společenství jsou omezeny na vnitřní poměry mezi tichým společníkem a společností. Tichý společník není společníkem v technickém smyslu, nýbrž prostým podílníkem na zisku i ztrátě z obchodní živnosti majitelem firmy provozované, již účastní se majetkovým vkladem, jehož vlastníkem jest majitel obchodní živnosti. Věřitelům ručí pouze tento, leč by jméno tichého společníka bylo pojata do firmy, kdy ručí oba (čl. 250, 252, 256 i 257 obch. zák.). Ani obchodní zákon ani zákon o společnostech s r. o. nezakazuje těmto společnostem, aby tichých společností s jinými neuzavíraly. Univerzálnost účelu, možnost, uplatnění individualitu společníků a obmezené ručení činí společnosti s r. o. zvlášť způsobitou formou k zakládání podniků menšího druhu s obmezeným risikem, pročež nebylo by ospravedlněno, jim odepřítí možnost, aby provozovaly svou živnost tak jako veřejné společnosti obchodní, akciové a komanditní společnosti za účastenství tichých společníků. Z ustanovení zákona o společnostech s r. o., že pro společenskou smlouvu jest obligatorním notářský spis a že nutno zapsati jména společníků do rejstříku, nevysvítá, že by bylo zakázáno tiché společenství, jehož existence jest pro veřejnost lhostejná. Obava, vyslovená druhou stolicí, že by se připuštěním tichých společníků staly všechny předpisy o společnostech s r. o. ilusorními, není odůvodněna, neboť tiché společenství není nikterak na překážku, aby dozorčí orgány státní nevykonávaly svých úkonů.

Čís. 805.

Hromadění nároků bagatelních s nároky přes 100 K v jedné žalobě jest přípustno, nepřevyšují-li všechny zažalované pohledávky 1000 K. Řízení bagatelní nelze oproti řádnému řízení před okresními soudy pokládati za řízení zvláštní.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, R I 1038/20.)

Žalobce uplatňoval na okresním soudě žalobou několik nároků, z nichž některé 100 K nepřevyšovaly, jiné činily více, aniž by však součet všech přesahoval 1000 K. Soud první stolice vrátil žalobu, by byla rozdělena a opětně podána. Důvody: Dle obsahu žaloby jedná se o různé nároky, jednak pod 100 K, jednak nad ně, ale celkem pod 1000 K. Je tu tedy hromadění žalobních nároků touže žalobou. Takové hromadění však mimo příslušnosti soudu předmětné předpokládá též způsob projednávání všech sloučených nároků. Nelze proto sloučiti nároky přes 100 K s nároky nepatrnými (pod 100 K), poněvadž vadí tomu naprostá různost řízení bagatelního (§ 450, 452 c. ř. s., 502 odstavec druhý c. ř. s.). Dlužno proto takové nedovolené hromadění žalob odstraniti, což státi se může jen rozdělením žalob. Rekursní soud nařídil prvnímu soudu, by upustě od svého příkazu na rozdělení žalob, o žalobách znovu jednal. Důvody: Především nutno podotknouti, že nepřípustné hromadění žalobních nároků touže žalobou jest pokládati za vadu formální, kterou odstraniti sluší dle předpisů §§ 84, 85 c. ř. s. a § 89 jedn. ř., a že tudíž usnesení, odstranění takových vad nařizující, dle § 84 odstavec první c. ř. s. samostatným prostředkem opravným v odpor vzato býti nemůže (§ 515 c. ř. s.). Předpokladem však jest, že hromadění nároků žalobních skutečně je nepřípustným. Této podmínky tu není, a jest proto rekurs do napadeného usnesení přípustným. Předpokladem však jest, že hromadění nároků žalobních skutečně je nepřípustným. Této podmínky tu není, a jest proto rekurs od napadeného usnesení přípustným. Dle ustanovení § 227 c. ř. s. může procesuálně více nároků v téže žalobě býti spojeno, je-li pro všechny nároky vedle stejné příslušnosti soudu též způsob řízení přípustný. Řízení bagatelní nelze však oproti řádnému řízení před okresními soudy pokládati za zvláštní řízení různého způsobu, neboť řízení ve věcech nepatrných líší se od obyčejného řízení hlavně jen svou stručností, podstatně toliko ohledně opravných prostředků. Je-li v téže žalobě hromaděno více nároků, z nichž některé převyšují hodnotu 100 K, některé jí nedosahují, bude jednání provedeno po způsobu řádného řízení, v rozsudku sluší pak arcí zachovati nárokům, 100 K nepřevyšujícím, povahu věci nepatrné tím způsobem, že se rozdělí ve výroku rozsudečném nároky bagatelní od ostatních nároků za tím účelem, aby bylo lze provésti obmezení odvolání dle § 501 c. ř. s., platící pro věci nepatrné. Není proto správným názor prvního soudce, že projednávání všech nároků žalobních spojití nelze a není proto s hlediska procesuálního ustanovení § 227 c. ř. s. důvodu, proč by tyto nároky musely býti rozděleny.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací soud poukazuje stěžovatele na úplně správné důvody napadeného usnesení, jež nebyly vyvráceny obsahem dovolacího rekursu. Vzhledem k jeho vývodům se podotýká, že dle dobrozdání nejvyššího soudního dvoru k § 227 c. ř. s. hromadění bagatelních nároků s nároky přes 100 K v jedné žalobě jest přípustno, nepřevyšuje-li cena všech žalovaných pohledávek 1000 K, a že řízení bagatelní nelze pokládati proti řádnému řízení před okresními soudy za řízení zvláštní. Této kumulaci nejsou na překážku předpisy § 451 c. ř. s., poněvadž se v takovém pří-

padě protokoluje ohledně všech nároků ve smyslu §§ 443, 444 a 445 c. ř. s. Napadeným usnesením není, jak dále tvrdí dovolací rekurs, porušen předpis § 452 c. ř. s., dle něhož se rozsudek u přítomnosti obou stran vyhlášený stranám nedoručuje, poněvadž toto zákonné ustanovení nemá na mysli jednání o kumulovaných nárocích. Poukaz dovolacího rekursu na druhý odstavec § 453 c. ř. s., který nařizuje, že právní věc má býti projednávána a rozhodnuta podle předpisů o řízení ve věcech nepatrných, když se za sporu sníží zažalovaný peníz na hranici, v § 448 c. ř. s. uvedenou, neb pod tuto hranici, jest pro otázku přípustnosti kumulace bezvýznamným, jelikož šem 26 novely o úlevě soudů k § 453 c. ř. s. byl připojen naduvedený odstavec jen vzhledem k ustanovení prvního odstavce, který jedná o zvýšení ceny sporného předmětu nad hranici bagatelní. Z obsahu druhého odstavce tohoto § tedy nevysvítá, že by bagatelní řízení bylo proti řádnému řízení před okresními soudy řízením zvláštním, hromadění bagatelních a nebagatelních nároků vylučujícím. Tento právní názor nelze dovozovati ani z ustanovení § 449 c. ř. s. o přípustnosti zastupování strany manželkou ani z ustanovení § 450 c. ř. s., jenž se odchyluje od obdobného ustanovení § 261, odstavec druhý, c. ř. s. pouze tím, že pokračování v jednání o hlavní věci po zamítnutí námitek, v § 239 odstavec druhý c. ř. s. uvedených, jest obligatorním. Dovolací rekurs poukazuje též na dobrozdání nejvyššího soudu, dle něhož, když se jedná o několika nárocích, z nichž žádný 100 K nepřesahuje, má se o všech nárocích jednati dle řízení bagatelního, že se však musí nároky ve smyslu § 188 c. ř. s. oddělit a bagatelní projednávati zvlášť, přesahuje-li některý z nároků bagatelní hranici. Při tom přehlíží dovolací rekurs, že se toto dobrozdání nevztahuje na § 227, nýbrž na § 11 c. ř. s.

Čís. 806.

Bylo-li zboží při převzetí drahou zváženo, avšak nepře počítáno, kdežto při vydání příjemci bylo pře počítáno, avšak nezváženo, jest na žalobci, by dokázal, že a co se ze zboží ztratilo.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, R I 1068/20.)

Zboží, jež žalobce sám nakládal, bylo převzato žalovanou dráhou k dopravě jen dle váhy, v nákladním listu uvedené (převážením zboží), aniž by byl pře počítán počet balíků. Při příchodu na stanici určení nebylo zboží znovu dráhou převáženo. Žalobce tvrdil, že se dva balíky cestou ztratily a žádal náhradu. Procesní soud první stolice žalobu zamítl a uvedl v důvodech: Dráha v nákladním listě neosvědčila, že pře počítávala kusy v nákladním listu odesílatelem vyznačené. V důsledku toho netvoří údaje nákladního listu o počtu kusů proti železnici dle § 61 odstavec čtvrtý žel. dopr. ř. důkazu, tvoří ale důkaz ohledně váhy. Zásilka byla při vykládání k žádosti příjemce úředně co do počtu kusů pře počítána a napočteno bylo 198 balíků pytlů a 8 vozových plachet. Jest prokázáno, že zásilka ve stanici určení řádně nebyla vážena a že také o to nebylo žádáno. Ani výpovědi svědků není prokázáno, že by bylo dráze ode vzdáno k dopravě 200 balíků. Dráha, jež k návrhu odesílatele vážila a to v nákladním listu osvědčila, je povinna příjemci (adresátu), v nákladním